

Ramon Galiana explica la seua obra, davant la mirada divertida de Rosa Solbes i Vázquez Montalbán

/ Jordi Vicent

Els participants van ser nombrosos. Catorze per al premi en català i onze per al de castellà. Tenint en compte que hi havia en les bases un peu forçat gastronòmic, la xifra és crescuda.

I cal destacar que els integrants del jurat s'havien llegit totes les obres, inclosos, els que, per l'atrafegament de les dedicacions, la política i la professionalitat literària, podien haver-se considerat dispensats de la detallada minuciositat que van aportar al juí. Va ser Rosa Solbes la que va comunicar als assistents les successives votacions, i Manuel Vázquez Montalbán el qui va explicar les raons que havien conduït a l'elecció de les obres premiades. Va recomanar —en nom del jurat— que siguen publicades les finalistes: *Ronda de mort sobre estovalles*, de Jordi Querol i Marisa Mercé, i *Olla i glòria de don Sebastianillo de Céspedes*, de Jordi Castells.

Premis Can Bermell

Reflexions d'un jurat

Va ser una festa en el doble sentit, ja que tothom s'ho va passar bé, seguint les incidències del jurat en les «travesses» que es van distribuir prèviament, i tastant un menú que pel fet de ser preparat per tanta gent mereix un premi gastronòmic. Coca, amanida de faves amb herba sana, sèpia amb pèsols, mus d'escalivada, amanida amb anxoves i una vedella amb salsa, potser el plat més encertat de la nit. No cal dir que els vins van ser triats amb la cura que els plats exigien.

La gent va menjar i beure amb bona gana, i va xer-

rar d'allò més, cadascun del tema que més l'interessava. Seria curiós, per tant, de saber què interessava al conseller de Cultura i al rector de la Universitat, asseguts l'un enfront de l'altre, en la mateixa taula on, uns seients mes enllà, hi havia el president de les Corts. Per estar tots plegats, els representants del poble sobirà, cadascun en el seu ram, havia d'haver sopat amb ells l'alcalde de la ciutat, però, com que era jurat, ho va fer a part, amb els jurats. Sembla, tanmateix, segons diuen els qui tenien l'orella parada, que ni el rector ni el conseller de Cultura van

parlar de les seues diferències. Parlarien, doncs, s'ha de suposar, de les seues afinitats. Està molt bé, d'altra banda, que gent amb tanta responsabilitat a sobre, que fins i tot els arriba a traure les ganes de menjar, es vegem, de tant en tant, davant plats ben cuinats i sense haver de fer política des dels entremesos fins a les postres.

Els autors premiats també hi eren. Sorprenent el de català (*Un plat net*), ja que es tractava del multifacètic Ramon Galiana, amagat darrer un pseudònim femení, que igual escriu això, dirigeix setmanaris arreu del país o toca la dolçaina. Contentíssim Javier Duato, guanyador del premi en castellà (*¿Post-Qué?*), que ens demanava als del jurat si consideràvem que valia la pena de continuar escrivint. S'ho val, i ell ho sap, perquè aquesta no és, segur, la primera narració que ha escrit.

I cal continuar, també, d'altra banda, amb el premi, les ganes de menjar i beure, l'espontaneïtat d'un fet cultural que té importància en la mesura en què cada any «llance» dues narracions i dos narradors.

El jurat es va decantar per un corrent diriem de «modernitat», entre les dues tendències presents en el conjunt d'obres presentades. L'una de més innovadora i l'altra de més tradicional.

Això no vol dir, és clar, que el segon corrent fos condemnat. Però un jurat, inevitablement, ha de prendre una opció. Arribar-hi no fou fàcil, l'exercici de decidir anà acompanyat d'una discussió viva entre Vázquez Montalbán, Ricard Pérez Casado, Antoni Vergara i Vicent Ventura, per tal d'obtenir el consens necessari.